

огънь ще стъкнемъ, както ний си знаемъ! Па ще го прескочимъ — да бждемъ юнаци!

Изкочихъ на двора и викнахъ възрадванъ на моитъ хора:

— Патиланци върни, вървете и спете! Още въ тъмно утре тука се явете. На лозе ще идемъ да плашимъ змиитъ! Ще съберемъ сжчки, шума и трънаци. Ще подпалимъ огънь и ще го прескочимъ, та цѣла година да бждемъ юнаци!

Полудъ отъ радостъ моята дружина...

— Ехъ, веднажъ да съмне!

Тая сутринъ рано (баба още спѣше), дружината вече на двора крещѣше:

— Спишь ли, спишь ли още, бате Патилане! Хайде, викай баба по-скоро да стане!

Азъ събудихъ баба. Тя се попрозяна, но нищо не каза. Отъ леглото стана. Уми се, похапна. И после облъче най-скжпа премѣна, па рече засмѣна:

— Днеска, Патилане, ново се облича, та цѣла година каквото наденешъ, все да ти прилича.

И обу си после тънкитъ чорапи и онѣзъ пантофки съ златнитъ чепрази, дето за Великденъ само си ги пази.

Така натъкмена, тя тръгна начело. И ние следъ нея. Бабинъ Дебеланко следъ насъ се затири. Которакътъ само малко се почуди, па току се втурна — и той ни подири.

Стигнахме въ лозята. Накладохме огънь. А баба поседна край насъ на тревата. Изу си краката. Поотекли бѣха отъ пжтя и двата. Запрѣщѣха силно сухитъ трѣци. Пламъкъ се издигна.

— Прескачайте сега огъня, юнаци!

Азъ първи прескочихъ. Другитъ следъ мене.

— Хайде, бабо, ставай! Рипни като млада. И ти да очуишь! Да не си страхлива!

И безъ да прескача, баба ви я бива. Страхъ що дае!

Бабо, — рече Дана, — страшни ли сж много змиитъ та, що съ огънь ги плашимъ?

Току не дай Боже, змия да те срещне! И гони и чешъ ли я негде, бѣгай колко можешъ!

изпъна тънкитъ чорапи.

Вуй време Данчо нададе викъ страшень:

Змия! змия! Изшумъ въ търнака. Видѣхъ

РНОТЪ ѝ свѣтятъ! И цѣла космата!

нѣкой да види змията, не мога ти каза.